

A Fővárosi Ítéltábla a K.B.M. Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kiss B. Mihály ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a ... kamarai jogtanácsos által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen személyiségi jog megsértése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2019. július 12. napján meghozott 23.P.23.796/2017/37. számú ítélete ellen a felperes részéről 42. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti.

Fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 96.000 (kilencvenhatezer) forint fellebbezési illetéket a felperes költségmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 76. §-ára, 84. § (1) bekezdésére, valamint a Ptk. 349. §-ára alapított módosított keresetével 1.200.000 forint nem vagyoni kár és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy az alperes a 2013. július 11-i rendőri intézkedés alkalmával foganatosított kényszerintézkedés során - azzal, hogy a felperest földre kényszerítették és megbilincsték - megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát, valamint sérült a felperes tisztességes eljáráshoz való joga is. Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy az alperes állományába tartozó rendőrök 2013. július 11-én este 10 óra körül előállításának végrehajtása érdekében váratlanul jelentek meg a felperes lakóhelyén, a lakásba behatolva és a hálósobába berontva felszólították arra, hogy jöjjön ki. Az intézkedés váratlanul, intim helyzetben érte, ezért nem tudott a felszólításnak eleget tenni, majd a rendőrök minden előzmény nélkül megragadták, a földre szorították, megbilincsték és előállították. A testi kényszer és a bilincs alkalmazása következtében bal válla megsérült és a kórházi ellátás ellenére hosszú ideig végtagját nehezen tudta használni, ami a mindennapi életében és szokásos tevékenységében jelenleg is

akadályozza. Állította, hogy az intézkedés számára testi fájdalmat és lelki megpróbáltatást okozott, a testi sérülés révén kialakult kóros eltérései maradandóak, lecsökkent teherbíró és önellátó képességgel, állandó fájdalmakkal éli életét, valamint jelenleg is szorongásos tünetei vannak, elszigetelten él. Álláspontja szerint a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 15. §-ára és a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Rszsz.) 40. § (1) bekezdésére és 41. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendőri intézkedés nem volt jogszerű, a testi kényszer és a bilincs alkalmazása aránytalan, egyben szükségtelen intézkedés volt, hiszen támadó magatartást nem tanúsított és az adott körülményekre tekintettel a ruhátlan, idős felperes semmilyen veszélyt nem jelenthetett az intézkedő öt rendőr számára. Hivatkozott arra is, hogy az intézkedésről készült jelentés hiányos, nem foglalja magába az Rszsz. 38. § (2) bekezdés b), c) és f) pontjában foglaltakat, így abból az intézkedés jogszerűsége nem állapítható meg és nincs utalás benne arra sem, hogy előzetes figyelmeztetés elhangzott volna, amiből azt a következtetést vonta le, hogy erre nem került sor.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Azzal védekezett, hogy az intézkedés - amire egyébként **P. J. K.** bejelentése nyomán került sor, miszerint a felperes öt folyamatosan zaklatja és napok óta fogva tartja - jogszerű volt, hiszen a rendőrök előzetes figyelmeztetésének a felperes nem tett eleget, így az Rtv. 47. §-a alapján a felperes ellenszegülésének megtörése érdekében alkalmaztak testi kényszert és az Rtv. 48. § d) pontja alapján bilincset. Az intézkedés során fennálló lehetséges veszélyhelyzetre figyelemmel a kényszerintézkedés a szükségesség és arányosság mértékét nem lépte túl. Arra is hivatkozott, hogy a rendőrök az adott helyzetben általában elvárható módon jártak el, így a Ptk. 349. § (1) bekezdésének konjunktív feltételei közül a felróhatóság is hiányzik, a nem vagyoni kár mértékét pedig eltűzottnak tartotta.

Az elsőfokú bíróság a 38. sorszámú végzéssel kijavított ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest az alperesnek 15 napon belül 60.000 forint perköltség megfizetésére. Rendelkezett arról, hogy le nem rótt 72.000 forint eljárási illetéket, 4.020 forint tanúdíjat és 104.727 forint szakértői díjat az állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy az alperes által nem vitatott, de a bizonyítékokkal is alátámasztott tény, hogy a felperes vállficama a rendőri intézkedéssel ok-okozati összefüggésben jelentkezett. A vállficam nyilvánvalóan a testi épség sérelmét jelenti, ebből azonban még nem következett a személyiségi jog alperes általi megsértésének megállapíthatósága, mert az ítélkezési gyakorlat szerint jogszerű magatartás tanúsítása esetén személyiségi jogi jogsértés megállapítására, valamint a Ptk. 84. § (1) bekezdés szerinti szankciók és a Ptk. 349. § (1) bekezdésén alapuló kárfelelősség szabályainak alkalmazására sincs lehetőség. Ezért azt vizsgálta, hogy a testi kényszer alkalmazására az Rtv. 47. §-ában, míg a megbilincselésre az Rtv. 48. § d) pontjában foglaltak szerint került-e sor, azaz a felperes tanúsított-e ellenszegülést az intézkedés során.

A felperes saját előadása szerint, valamint az intézkedő rendőrök közül **N. J.** és **K. P.** jelentés megnevezésű okiratban rögzített vallomásával, továbbá **B. D.** tanúvallomásával alátámasztottan a felperest az intézkedő rendőrök felszólították arra, hogy a hálósobából jöjjön ki, aminek nem tett eleget. A felperesnek ez a magatartása az Rszsz. 39. § (2) bekezdés a) pontja szerinti passzív ellenszegülésnek minősül. A kényszerítő eszközök alkalmazását megelőzően az Rszsz. 39. § (3) bekezdés szerinti felszólítás és figyelmeztetés **N. J.** és **K. P.** vallomásával alátámasztottan megtörtént, ami után az Rtv. 47. §-a alapján jogszerűen alkalmaztak testi kényszert. Ezt az Rszsz. 40. § (1) bekezdésének előírása sem cáfolja, hiszen az intézkedés eredményességét az említett

jogszabályhely szerinti leszorítás, mint a testi kényszer egyik fajtája biztosította. A passzív ellenszegülés megtörésére az Rtv. 48. § d) pontja alapján jogszerűen került sor a bilincselésre is, amit az Rszsz. 41. § (1) bekezdés d) pontja nem cáfol, hiszen utólag nem állítható bizonyosan, hogy a leszorítás önmagában is elegendő lett volna az ellenszegülés megtörésére. A bilincs alkalmazására vonatkozóan az Rszsz. 41. § (1) bekezdése szerinti felsorolás nem kizárólagos, a bilincs jogszerű alkalmazásához az Rtv. 48. §-ában meghatározott tényállási elemek valamelyikének kell fennállnia, ami adott esetben megvalósult. Megjegyezte, hogy a bilincselés jogellenessége esetén sem lehetett volna alapos a felperes keresete, mert a felperes vállficama minden bizonnyal a megbilincselésnél erőteljesebb hatással járó földre kényszerítés eredményeként alakult ki.

Az elsőfokú bíróság a kényszerintézkedés jogszerűségének megítélése során a Kúria eseti döntéseiben (Kfv.37.438/2016/6. és Kfv.37.439/2016/6.) foglalt szempontokat értékelve figyelembe vette, hogy a perbeli intézkedésre azért került sor, mert a rendőrség birtokába jutott információk szerint a felperes **P. J.-t** a lakásába vitte, ahonnan ő nem tudott segítséget kérni és nem tudott eljönni, aminek alapján a felperes ellen személyi szabadság megsértése büntettének megalapozott gyanúja miatt indult eljárás. **B. D.** (a kényszerintézkedést ténylegesen végrehajtó rendőr) tanúvallomásából kitűnően a felperes az intézkedő rendőrök által ismertett büntetett előéletű volt és többször követett már el erőszakos bűncselekményt, továbbá tanúsított fenyegető, zaklató magatartást **P. J.-vel** szemben is, akit a rendőri intézkedés alkalmával éppen fogvatartott, az intézkedés során tehát **P. J.** biztonságát is szem előtt kellett tartani. Ehhez képest a Kúria az említett ítéleteiben az olyan személlyel szembeni kényszerintézkedést is jogszerűnek találta, aki passzív és aktív ellenszegülést, támadó magatartást egyáltalán nem valósított meg, szemben a felperessel, aki passzív ellenszegülést tanúsított. A felperes ruhátlansága sem minősíti eltérően a rendőrök magatartását, jelentősége annak van, hogy a felszólításnak nem tett eleget, ennek oka közömbös, hiszen az Rszsz. sem fogalmaz meg a passzív ellenszegülés megállapíthatósága szempontjából kivételt. Minderre figyelemmel a rendőri intézkedés jogszerű volt és az Rtv. 16. § (1) bekezdése szerinti arányosság elve sem sérült, mert a felperes ellenszegülésének megtörése érdekében megfelelő intézkedéseket alkalmaztak. Az pedig nem nyert bizonyítást, hogy indokolatlanul durván, aránytalan sérelmet okozva szorították volna le a felperest, hiszen a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő véleménye szerint a nem nagy erővel és brutálisan végzett testi kényszer esetén is kialakulhat vállficam, aminek kialakulását az egyéni sajátosságok tovább fokozhatják.

Egyebekben az Rtv. 17. § (2) bekezdése szerint nem alapozza meg az intézkedés jogellenességét önmagában a kényszerítő eszköz alkalmazása során okozott sérülés, hiszen az említett jogszabály azt írja elő, hogy lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását. Ebből következően nem teszi az intézkedést jogszerűtlenné, ha a kényszerintézkedés alkalmazásának feltételei fennállnak és a rendőrök nem tanúsítanak indokolatlan durvaságot, de ennek ellenére az intézkedés alá vont személy mégis megsérül. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes jogellenes magatartásának bizonyítottsága hiányában a személyiségi jogi jogsértés megállapítására és nem vagyoni kár megtérítésére a felperes alappal nem tarthatott igényt, a keresetet további vizsgálat nélkül el kellett utasítani.

A tisztességes eljáráshoz fűződő jog megsértésére alapozott kereset eleve nem volt teljesíthető, mert ez a jog nem személyhez fűződő, hanem eljárási alapjog, aminek megsértése a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján akkor sem lett volna megállapítható, ha bizonyítást nyert volna, hogy az alperes valóban megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő jogát. A felperes elleni büntetőeljárásban alkalmazandó, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény és egyéb jogszabály sem biztosított a tisztességes eljárás lefolytatásának megsértése esetére olyan követelésérvényesítési lehetőségeket, mint a polgári eljárásban a polgári perrendtartásról szóló

1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. §-a.

Jogellenes magatartás hiányában a felperes nem vagyoni kártérítés iránti keresete a Ptk. 349. § (1) bekezdése és az annak alapján alkalmazandó 339. §-a alapján sem volt teljesíthető. Az elsőfokú bíróság megjegyezte, hogy az alperesi intézkedés jogszerűtlensége esetén is értékelni kellett volna, hogy a szakvéleménnyel alátámasztottan az intézkedés során elszenvedett vállficam nem okozott a felperesnél maradandó elváltozást, illetve munkaképesség csökkenésben megnyilvánuló állapotváltozást. A szakvéleményből kitűnően a felperes által állított hátrányok nem az alperesi intézkedésre, hanem a felperes természetes kórokú betegségére vezethetők vissza, míg az állított pszichés károsodását a felperes semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá. Az elsőfokú bíróság megjegyezte továbbá, hogy az igényelt nem vagyoni kártérítés eltúlzott volt, marasztalás esetén az akkori ár- és értékviszonyok alapulvételével a felperest ért nem vagyoni hátrány kompenzálására 400.000 forint lett volna alkalmas.

A felperes az ítélet elleni fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és az alperes 1.200.000 forint nem vagyoni kártérítés és késedelmi kamatai megfizetésére kötelezését, valamint marasztalását az első- és a másodfokú perköltségben. Fellebbezése indokaként - fenntartva az elsőfokú eljárásban előadottakat - kiemelte, hogy adott esetben vele szemben szakszerűtlen és teljes mértékben indokolatlan rendőri intézkedést alkalmaztak, aminek folytán egészségi állapotában jelentős, maradandónak mondható romlás következett be. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az intézkedés jogszerűtlenségének megítélése során nem megfelelően értékelte az elsőfokú eljárásban részletesen előadott körülményeket. Megítélése szerint jelentősége van annak, hogy a lakásában intim körülmények között került sor a kényszerintézkedés alkalmazására, méghozzá egy nappal **P. J.** bejelentését követően halasztást nem tűrő intézkedésként. Az őt meglepetésszerűen érő felszólításnak valóban nem tett eleget, de arra még lehetőséget sem kapott, hiszen nyomban kényszerintézkedést alkalmaztak vele szemben. Ehhez képest az Rtv. szabályai szerint a rendőri kényszerintézkedést csak a törvényben fennálló meghatározott feltételek esetén lehet alkalmazni, úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet. Ezek közül a feltételek közül adott esetben egyik sem valósult meg, önmagában is sérti az arányosság elvét, hogy testi kényszer alkalmazásával kirángatták a szobából, majd állítólag az ellenszegülésének megtörése érdekében bilincset alkalmaztak. Ehhez képest az adott körülmények között, az egészségi állapotára, korára és ruhátlanságára is tekintettel, semmilyen kényszerintézkedésre nem lett volna szükség, hiszen részéről ellenszegülés, támadás nem volt várható, a szökés lehetősége nem állt fenn.

Nem tartotta helytállónak az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a testi épség sérelmét jelentő, de jogszerű magatartás esetén nincs lehetőség a személyiségi jogi jogsértés szankcióinak alkalmazására. Az elsőfokú bíróság tévesen minősítette az intézkedést jogszerűnek, ezzel szemben az idézett kúriai döntésben figyelembe vett szempontokat is értékelve a kényszerintézkedés egyértelműen jogszerűtlen volt. Az események után öt évvel az intézkedő rendőröktől már nem volt elvárható, hogy emlékezzenek az esetre és érdemi vallomást tegyenek. Egyébként az elsőfokú bíróság által figyelembe vett tanúvallomások újdonságot nem tartalmaznak, relevanciájuk nincs. **B. D.** vallomása - miszerint, ha a felszólításnak eleget tesz, elkerülhetők lettek volna a történetek - életszerűtlen is, hiszen nem ad magyarázatot arra, hogy az adott szituációban ruhátlanul ennek hogyan tehetett volna eleget, hisz egy olyan helyiségbe kellett volna kimennie, ahol gyermekei és unokái is tartózkodtak. Adott esetben nem álltak fenn azok a feltételek, amiket az elsőfokú bíróság által idézett kúriai döntés felsorol, hiszen nem volt várható részéről ellenszegülés, támadás és nem állt fenn a szökés lehetősége. Azt pedig, hogy többször, sőt felfegyverkezve zaklatta és fenyegette volna **P. J.-t**, **B. D.** tanúvallomásán kívül a peradatok nem támasztják alá. Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban a rendelkezésére álló eszközökkel bizonyította, hogy a rendőri intézkedés

indokolatlanul durva és aránytalan volt. Jóllehet ezt a tanúk vallomása valóban nem támasztotta alá, de ez nem is volt tőlük elvárható, hiszen ezzel magukat vádolnák jogsértés elkövetésével. Miután a szakértő egyértelműen alátámasztotta, hogy a vállficama a rendőri intézkedés során következett be, közömbös, hogy ez a sérülés egyébként még hogyan alakulhatott volna ki. Nem tartotta elfogadhatónak, hogy az elsőfokú bíróság idős korával és természetes kórokú betegségével zárta ki azt, hogy a ficam maradandó elváltozást és hátrányos körülményeket okozott nála. Ehhez képest az intézkedés óta nem tudja karját megfelelően használni és állandó fájdalmai vannak.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult, utalva az ítélet helyes indokaira. Kiemelte, hogy a kárfelelősségének alapját jelentő jogellenes magatartás nem állapítható meg, hiszen a felperes ellenszegülése miatt vele szemben alkalmazott kényszerintézkedés a jogszabályi előírásoknak megfelelő [Rtv. 16. § (1) bekezdés, 17. § (2) bekezdés, 19. § (1) bekezdés, 33. § (2) bekezdés b) pont, Rszsz. 40. § (1) bekezdés, 41. § (1) bekezdés], jogszerű, szakszerű és arányos volt. Ezenkívül az alperes vétkességét megalapozó kirívó tévedés és jogalkalmazási hiba sem állapítható meg, hiszen a közzétett eseti döntésekből kitűnő ítélkezési gyakorlat szerint a nyomozási eljárás taktikája, célszerűsége, az alkalmazott eljárási cselekmények sorrendje, az, hogy egy adott cselekmény halaszthatatlannak minősül-e a polgári perben nem vizsgálható, kártérítési felelősséget nem alapozhat meg. Ehhez képest a felperes fellebbezésében a rendőri intézkedésre vonatkozó jogszabályi előírásokat sajátos módon értelmezve, szubjektív megítélés szerint kifogásolja az adott intézkedést, amely kifogások bizonyítottan megalapozatlanok. A felperes ezenkívül nem bizonyította kárának bekövetkezését és annak mértékét sem, amit az elsőfokú eljárásban előadott érvek mentén továbbra is eltúlozottnak tartott.

A felperes a fellebbezési tárgyaláson kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel, nem vette figyelembe, hogy a kényszerintézkedést annak okának felmerülése után egy nappal foganatosították halaszthatatlan intézkedésként, aminek során az alperes által állított tartalmú felszólítást nem intéztek a felpereshez. Az alperes által felszámított másodfokú perköltséget eltúlozottnak tartotta.

A Fővárosi Ítéltábla nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a személyiségi jogi jogsértés megállapítására irányuló keresetet elutasító rendelkezését, mert ez felperesi fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett.

A felperes fellebbezését az ítéltábla alaptalannak találta. Az elsőfokú bíróság a tényállást a fellebbezési érveléssel ellentétben a per elbírálásához szükséges mértékben feltárta és a bizonyítékok okszerű, ellentmondástól mentes mérlegelésével, helyesen állapította meg. Az ítéltábla a fellebbezett körben egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével. A jogalap körében annak volt jelentősége, hogy az alperes állományában álló rendőrök közhatalom gyakorlása körében jártak el a perbeli intézkedés foganatosításakor, a felperes keresete pedig közhatalmi jogkörben elkövetett személyiségi jogi jogsértésen alapult, ezért a Ptk. 76. §-át, 84. § (1) bekezdés e) pontját, valamint a 349. §-át együtt, nem pedig külön-külön kellett alkalmazni. A Ptk. 349. § (1) bekezdésében megkívánt speciális feltétel adott esetben teljesült, mert a felperes vállsérülése már az intézkedés során bekövetkezett, így kára rendes jogorvoslattal, a kényszerintézkedés elleni panasszal nem volt elhárítható. Az előbbi kiegészítéssel, illetve pontosítással az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből helytálló következtetésre jutott, az ítéltábla a döntés indokaival maradéktalanul egyetértett, így az indokokra a Pp. 254. § (3) bekezdésének megfelelően csupán utal és a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

Ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen rögzítette, a keresetlevél tényállási részében maga a felperes nyilatkozott úgy, hogy felszólították a lakásban megjelenő rendőrök, hogy jöjjön ki a szobából. Azt a fellebbezési hivatkozást tehát, hogy nem történt előzetes felszólítás, elsősorban a felperes saját kereseti tényállítása, de az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt tanúvallomások is cáfolják. A rendőri jelentésből kitűnően az intézkedés napján, 2013. július 11-én este 9 óra körül olyan információ birtokába került a rendőrség, amely a helyszínen való eljárást és intézkedést indokolta. A felperes fellebbezési érvelésével ellentétben tehát nem **P. J.** előző napon tett bejelentésének hatására jelentek meg lakásán a rendőrök, hanem július 11-én újabb információk kerültek a rendőrség birtokába és a rendőri jelentés mellett a büntetőeljárásban meghallgatott - az adataik zártan kezelését kérő - tanúk vallomása is alátámasztotta, hogy történhetett ilyen bejelentés. A felperes elsőfokú eljárásban (12. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal utolsó bekezdés) és a fellebbezésében előadott tényelődásából az tűnik ki, hogy azt is kétségbe vonja, a lakásán való rendőri intézkedés indokolt és jogszerű volt, mert a személyes előadása szerint az idézés is elegendő lett volna. Ehhez képest nem lehet kétséges, hogy az a bűncselekmény, amelynek gyanúja a 2013. július 11-i bejelentés kapcsán felmerült, erőszakos és szándékos bűncselekmény. Erre, továbbá az ügy előzményeire tekintettel - a felperessel szembeni korábbi intézkedések és a korábbi elítélése miatt - nem lehet azt alappal kifogásolni, hogy a bejelentésre figyelemmel a rendőrség a felperes lakásán egyáltalán megjelent. Minden alapot nélkülöz az a felperesi vélekedés, hogy be kellett volna őt idézni a rendőrségre, amikor arról kaptak információt a rendőrök, hogy a lakásán fogvatartja **P. J.-t**, amely helyzetet idézéssel nyilvánvalóan nem lehet kezelni.

Az nem lehet kétséges, hogy a felperes a vállsérülését a vele szemben alkalmazott kényszerintézkedés során szenvedte el. Az elsőfokú bíróság azonban helyesen jutott arra a következtetésre, hogy ha az intézkedés feltételei fennállnak - amit a körülmények alapján, az intézkedés teljes folyamatát figyelembe véve kell és lehet megállapítani - és a rendőrök nem tanúsítanak indokolatlan durvaságot, de ennek ellenére sérülést okoznak, abból önmagában még nem következik, hogy személyiségi jogi jogsértés, azaz személy elleni támadás is történt. Ezt támasztja alá az Rtv. 17. § (2) bekezdésének megfogalmazása, ami szerint a rendőri intézkedés során arra kell törekedni, hogy ne történjen sérülés, de ebből még nem következik, hogy ha ez mégis megtörténik, akkor ez személyiségi jogi jogsértésnek, azaz személyi sérülést okozni kívánó magatartásnak minősülne, hiszen ez esetben a sérülés veszélyét önmagában is magában hordozó kényszerintézkedést egyáltalán nem lehetne foganatosítani. Eleve nem helytálló az a felperesi értelmezés, hogy a vállsérülésből, azaz a bekövetkezett eredményből próbál visszakövetkeztetni a tanúsított magatartás személyiségi jogot sértő jellegére. Különbséget kell ugyanis tenni a jogsértő cselekmény és a sérelem között és önmagában a sérelem a jogsértő cselekmény megtörténtét nem támasztja alá. A kifejezetten a személyhez fűződő jogok védelmét biztosítani hivatott jogszabályok megsértésétől eltekintve a személyiségi jogot sértő magatartás jellemzője, hogy szükséges hozzá a személy elleni támadás szándéka. A jogsértő azért fejt ki a magatartást, mert ezzel az érintett személy személyiségét kitevő tulajdonságok valamelyikét vagy összességét, tehát a személyt magát kívánja hátrányos helyzetbe hozni. Adott esetben azonban a rendőrök nem a felperesnek való személyi sérülés okozás szándékával intézkedtek.

Amint azt az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, az alperes intézkedése - annak teljes folyamatát és valamennyi körülményt értékelve - megfelelt a vonatkozó jogszabályoknak. Az ítéletábra kiemeli, hogy amikor a rendőrök az adott szándékos és erőszakos bűncselekmény miatti intézkedés végett megjelentek a felperes lakásában, ahol a felperes csukott ajtó mögött tartózkodott, egyáltalán nem is volt módjuk vizsgálni, illetve megállapítani, hogy az érintett helyiségben milyen körülmények vannak, mi történik. A felperes kijövetelre való felszólításával az intézkedő rendőrök nem a felperes személyét kívánták támadásnak kitenni, hiszen a ruhátlanságával nem is lehettek

tisztában, hanem azért alkalmaztak kényszerintézkedést, mert a felperes passzív ellenszegülése és a körülmények megkövetelték. Egyébként a felperes maga sem adta elő, hogy az eredménytelen felszólítást követő beavatkozás helyett az intézkedő rendőröknek mit kellett volna tenniük. Amint azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, nem történt jogellenes, személyiségi jogot sértő, tehát személy elleni támadásként értékelhető magatartás, személyiségi jogi jogsértés hiányában pedig az alperes nem vagyoni kártérítésre nem kötelezhető.

Az ítélet tábla hozzáfűzi, hogy a rendőri jelentés valóban a rendőrség saját nyilatkozatának, nem pedig olyan okiratnak minősül, ami a nyilatkozat valóságtartalmát is alátámasztja. Adott esetben azonban irreleváns, hogy a rendőri jelentést magában foglaló okirat megfelel-e a rá vonatkozó jogszabályoknak vagy sem, mert nyilvánvaló, hogy az okirat tartalmi hiányai nem alkalmasak a testi épség sérelmének előidézésére és ezt a felperes maga sem állította.

Az ítélet tábla a kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint nem igényelhetette másodfokú perköltsége megtérítését és köteles az alperes jogtanácsosi munkadíjból álló, a Pp. 67. § (2) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított másodfokú perköltségének megtérítésére. A le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

, 2020. március 5.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Matosek Edina s.k.. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: